

skabens uomstødelige Kendsgerninger, saa forekom det ham, at i dette Svar var den knyttede Haand rettet mod de anderledes tænkende Kristne, hvorimod den aabne og broderlige Haand var udstrakt mod Fritænkerne og de rene Fornægtere; . . . men dette var sikkert en Nidkærhed paa Afveje. Hvad der for ham mere og mere afgørende stod som Tidens store religiøse Opgave, var ikke at udvide Kløfterne mellem alvorligt menende Kristne, men tvertimod at slaa Bro over dem, at tilvejebringe Mulighed for den lykkelige Genforening, der alene kunde tilbagegive den kristne Menigheds Vidnesbyrd den Overtalelsens myndige Magt, som fik blinde til at se og døve til at høre.

Disse Ord, der blev udtalt med en dyb Overbevisnings bekymringsfulde Alvor, undlod ikke at gøre et vist Indtryk navnlig paa den menige Del af Forsamlingen. Kun Vilh. Pram, der allerede var gaaet saa fuldstændig op i sin Rolle som Reformator, at han straks optog enhver Modsigelse som en personlig Krænkelser, afviste med Lidenskab de fremførte Indvendinger.

„Alt, hvad du der siger, Sejling, er jo ikke andet end Sofisteri. Naar man troer at have genfundet Kristi uforvanskede Lære — og det troer vi — saa betragter man med Rette alle dem som Modstandere, der ikke vil erkende dette, enten de saa kalder sig Kristne eller ej. Men det er samtidig vor Pligt at søge at vinde alle for vor Overbevisning . . . alle! Naar du derfor siger, at vi rækker Fornægterne en aaben Haand, saa svarer jeg: nej, en aaben Favn byder vi dem, . . . en Broderfavn efter Kristi eget Bud. Hvad kommer det vel an paa Navnet! Det kristne Samfund skal ikke længer være som en Frimurerloge, hvor der kræves visse Tegn og underlige Gerninger for at faa Indladelse, . . . nej, fri Entré skal der være! Var maaske Kristus en saadan Posekigger, der ængstelig ransagede Folks Inderste, naar de kom for at høre hans Vidnesbyrd? Nej, han indbød alle . . . alle! Og vi skal blot frejdigt